oliwad täie noore mehe rammu sees ja tegiwad kui noored mehed oma tööd. Ka ei olnud aastate hulk nende päid halliks teinud ega nägu kortsutanud, waid nad oliwad kõige parema mehe jume sees. Wõis ehk osalt ka sest tulla, et taewalised nende sõbrad oliwad. Wana-isa wõttis alati nende soowimist kuulda ja nad oliwad sagedaste tema abiks, kui ta seda ehk teist korda saata tahtis. Wanemuine, Ilmarine, Lämeküne ja muud taewalised kõndisiwad nendega tihti Kaljuwallas ja kinkisiwad rahwale mõnda kallist andi. Kõik Kaljuwald kosus ja öitses ja Eesti rahwa nimi oli suur ja kuulus, pääle selle aga weel kõigidest rahwastest kardetud.

Mõne aja päräst juhtus ometi, et waenlased mere poolt ilma ootamata Eestlaste kallale tungida tahtsiwad. Suur sõjawägi tungis waenlastele, keda pea Rootslased tunti olewat wastu ja ehk küll wäga mõnus oleks olnud mere ääres kaljude takka äkiste waenlaste kallale tungida, ei teinud Eestlased seda ometi mitte, waid tungisiwad awalikult waenlaste wastu, kus juures Tugewus ja Wägewus kõige ees oliwad. Hirm tuli Rootslastele pääle, kui nad wahwat Eestlaste hulka nägiwad; suure rutuga põõrsiwad nad ümber ja põgenesiwad koju poole. Tugewus ja Wägewus wõtsiwad mitu laewa, laadisiwad kiwa täis ja kui nad nenda kaugele saiwad, et neil waenlased oma maa randa jõudes silma paistsiwad, wõtsiwad nad suuri kiwa ja kalju tükka ja saatsiwad neid waenlastele järele, mis läbi wiimasteks wäga palju otsa leidsiwad.

Niisama tähtsad kui sõjas oliwad Tugewus ja Wägewus ka mere teel. Kõik rannad oliwad neil tuttawad; raud- ja tamme-laewadega purjutasiwad nad Hiigla maalt mõõda watasiwad kõiki maid ja rahwaid ja jõudsiwad wiimaks Tarkuse maale. Nad oliwad kodu laewad kallist mere waiku täis laadinud, kellest nad nüüd ühe osa Tarkuse maa kuningale kaugel Lõuna maal kingituseks andsiwad. See kingitus röömustas kuningat ülewäga, nenda et ta oma kirjutaja sedamaid suure kiituse kirja Eesti rahwa kohta kirjutada laskis, mis